

Έλα τώρα, πέρδικά μου,
 στ' άγκαλιάζω τ' άδικά μου.

Μάντις άλλος πτόμεγάλος.

Καθώς έκ των τρανών
 έκφράζει' στ' κοινόν
 δική του σκέψη χώρα
 και μι' δική του γνώση,
 κι' όπου πολλά κοκόρια
 άργει νά εξημερώση.

Είς διακριτικό
 καιμους μεγάλους βάζετε,
 κι' ή Σολομωνική
 από πολλούς διαβάζεται.

Ζητούν ουδετερότητα
 ρήτορες τραγικοί,
 ζητούν κι' άκεραιότητα
 κοιλίας διαρκή.

Γι' αυτήν την Μανταφόρα
 σκούζουν πολλοί και τώρα,
 που' βρέθηκ' έκκαιρία.

Έμπρός, Έλλήνων παίδες,
 βγήκαν καλπομονέδες
 εις την κυκλοφορία.

Γαστρός άκεραιότης,
 γι' αυτήν ουδετερότης
 μ' όλα τ' συναφή.

Σ' εξέραις και πελάγη
 πολλά προλέγουν μάγοι
 και Κάλχαντες σοφοί.

Κύττα καζάνι μαγικό... τριγύρω καλιγκοίδες
 χορεύουν και μαιμούδες,
 και λύκοι, που κι' αν γέρασαν κι' έλλαξαν τ' ό μαλλί των,
 δέν άλλαξαν τήν γνώμη των, μήτε τήν κεφαλή των.

Φ.— Τής μαγιάς σου δέν νοιώθω, μήτε τής καταλα-
 [βαίνω,
 και θαρρώ και σ' πώς είσαι με μωαλό μπουμπουνισμένο,
 και με τ'ό νά λες σ' έμένα γιά καμπόσου, λύκουσ πάλι
 διόλου σύνεσιν δέν έχεις, μήτε μαντικό κεφάλι.
 Πλήν εγώ θά σ' έρωτήσω νά μου πής, άσύνετε,
 αν σαράντα χρόνια Γιάννης μάστορ- Γιάννης γίνεται.